

år, og derfor skal den vækst, der skal være i forskningsmidlerne i de kommende år, også målrettes mod de steder, hvor man er i stand til at etablere et samarbejde med de private virksomheder.

Derfor vil vi få en situation, hvor de private virksomheders indflydelse på, hvad der forskes i, vil være støt stigende. At tro på, at man kan foretage det her meget, meget klare skel mellem på den ene side at indrette vores forskningspolitik, sådan at vi bevæger os derhen, hvor pengene er, og på den anden side at fastholde den totale integritet, når det handler om metode, resultater og publicering osv., vil jeg så tillade mig at betragte som naivt, selv om man godt kan sige, at forskere af et ærligt hjerte naturligvis overhovedet ikke burde lade sig påvirke af det.

Kl. 16.40

Det afgørende for os har altså været at fremsætte et forslag, som skulle kunne sikre, at de private midler, der kommer til offentlig forskning, bruges på en måde, som er i overensstemmelse med universiteternes planlægning. Det er rigtigt nok, at da vi begyndte at tænke de her tanker, havde man stadig væk demokrati på universiteterne, så da ville det have været muligt at passe den her struktur naturligt ind.

Nu er det rigtigt, at som det ser ud nu, ville det blive sådan en slags dobbeltmagtsituation med en bestyrelse udpeget af ministeren og en leder valgt af denne bestyrelse og så et andet organ, der var demokratisk valgt. Vi synes så, at det ville være et godt udgangspunkt for at forsøge at sikre, at det demokratisk valgte organ fik større indflydelse.

Der er nu i Folketinget et flertal imod at etablere et sådant nævn, fordi tanken om, at mennesker, der er demokratisk valgt, skulle have magt over også erhvervslivets penge, selvfølgelig er en åbenlys vederstyggelighed. Man kan så sige, at det er bemærkelsesværdigt, at det i dag er en vederstyggelighed for alle partier i Folketinget undtagen Enhedslisten, men det er vel, fordi tanker om demokrati, medbestemmelse osv. er sådan en slags 1970'er-synspunkter, som ingen moderne mennesker kan have. Enkelte, der er til stede i salen, har sådan en længeresigtet historisk bevidsthed, ved jeg, og de har nok en mistanke om, at nogle ting vender tilbage, selv om de i en periode ikke er så moderne.

Men der har alligevel været en kerne i den her diskussion, som jeg synes har været interessant, og som forskningsministeren, synes jeg, skal lytte meget opmærksomt til, nemlig at når

vi kommer til det, det handler om, fremtidens bevillinger til forskning, så er der to synspunkter, der entydigt går igen.

Det ene synspunkt går nok igen hos alle. Det er, at der skal flere offentlige midler til forskning. Det har regeringen jo med henvisning til forskellige målsætninger, man er kommet til at tilslutte sig, også bundet sig til.

Men det andet, som jeg synes er interessant, er, at der måske faktisk er et flertal i Folketinget, som siger, at det først og fremmest handler om at målrette de offentlige forskningsmidler mod de områder, som ikke umiddelbart står over for at kunne få store penge fra den private sektor. Det er der måske et flertal for. Igen hænger vi jo lidt på Socialdemokraterne, vil jeg sige. Det er jo ofte dem, der kan forhindre, at vi kommer igennem med fornuftig politik, når Dansk Folkeparti en sjælden gang falder ud til den rigtige side.

Men hvis der så ikke kunne være enighed om det, kunne der måske i det mindste være enighed om, at det vigtige er at sikre, at de forskningsmidler, der kommer, faktisk i hovedsagen går til basismidler og til frie midler, og at de derefter prioriteres med udgangspunkt i den prioritering, som vi har i den offentlige sektor. Det kunne jo godt føre til, at forskningen inden for sundhedsområdet blev presset i en klart anden retning end den retning, den går i, når det er medicinalindustri og de meldinger, der kommer fra medicinalindustrien, der bliver afgørende for, hvilken vej forskningen bevæger sig.

Så tales der meget om, hvorvidt der findes konkrete eksempler på, at privat sponsorering har betydning for kvaliteten og resultaterne. Der er jo lavet undersøgelser, der viser, at statistisk set er resultaterne mere positive over for produkterne, hvis det er virksomhederne, der finansierer dem. Hvis det er offentlig forskning, så er man meget mindre positiv, og hvis det er blandet finansiering, så ender det et sted derimellem. Det kan naturligvis være tilfældigheder.

Vi hører også med jævne mellemrum om stridigheder på forskningsinstitutioner, ikke bare om, hvad der skal forskes i, men også om metoderne. Vi hører også om diskussioner om, hvad der nu er den rigtige konklusion på en undersøgelse.

Det er nok yderst sjældent, at de, der betaler, direkte siger, at resultatet nu engang er, som de synes det skal være. Men hvis man er forsker inden for et område, hvor der er masser af privat medfinansiering, så ved man jo udmærket godt,